

[Lizzie Lichtenberg]

dring i de benyttede behandlingsmetoder. Der er her tale om et klientel med helt specielle problemer, og der må derfor benyttes mere atypiske og eksperimenterende behandlingsformer for at fastholde dem i behandlingen. Redegørelsen peger på nødvendigheden af at lade metadon indgå i behandlingen og på, at vi må acceptere, at praktiserende læger varetager en del af denne behandling.

Både for denne og andre truede grupper – de gravide misbrugere og børn af misbrugere – må det sociale støttesystem stilles til rådighed. I vor socialpolitik lægges der vægt på børnenes tarv, og vi prøver på at vejlede og hjælpe familier til at klare tilværelsen sammen. Det må også være den overordnede politik her.

Vi må erkende, at det hverken er lovligt at eje eller bruge euforiserende stoffer, inklusive hash. Danmark har tilsluttet sig internationale aftaler, der forpligter os til at forbyde brug af stoffer, inklusive hash. Vi vil ikke være med til at liberalisere brugen af hash. Øget misbrug er nok mere et spørgsmål om miljø end om stoffets virkning, men hashen er skadelig i sig selv, og derfor skal den ikke frigives. Hash kan spores i organismen hos brugeren i op til 40 timer efter brugen.

Jeg kan støtte skitserne og ideerne til en videreudvikling af behandlingsmetoderne. Vi må acceptere, at der ikke bare kan sættes på ét mål: at blive stoffri, men at vi gennem anden behandling, herunder metadon, må medvirke til, at misbrugeren kan resocialiseres og rehabiliteres. Derfor er det vigtigt at påpege områder eller emnekredse inden for behandlingen, som kan gøres til genstand for forskning, at foretage kortlægning af, hvordan behandlingsapparatet eller dele af det udvikler sig, og at vurdere denne udvikling. Her er temaplaner et udmærket middel, og det er udmærket at oplyse og stille materiale til rådighed for en indsats mod stofmisbrug, som er nedbrydende for så mange mennesker, deres familier og nærmeste omgivelser.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre hilser med tilfredshed, at narkotikaproblemet nu igen gøres til genstand for en grundig drøftelse her i tinget, og jeg vil gerne takke ministeren for en alsidig og åben redegørelse. Narkotikaproblemetets følgevirkninger er ikke blot kriminalitet, det er også

sociale problemer og først og fremmest menneskelige lidelser, og vi skal altid, når vi taler om narkomanbehandling, tænke på, at der ikke er to narkomaner, der er ens.

Narkotikaproblemet involverer så mange familier, at det i dag må betragtes som et samfundsproblem. Derfor er det også afgørende, at alle gode kræfter samles om at løse dette problem. Det må og skal løses, men ingen skal tro, at der er tale om nemme løsninger. Ministeren har afgrænset begrebet narkomaner til injektionsmisbrugere, og tallet anslås i redegørelsen til at være mellem 6.000 og 10.000. Allerede her viser det sig, hvor vanskeligt det er at afgrænse problemet og vurdere dets størrelse. Der er jo andre end injektionsnarkomaner, der har sociale problemer, og som begår kriminalitet, og skønnet på mellem 6.000 og 10.000 injektionsmisbrugere viser, at det er svært at foretage en opgørelse, når man ingen registrering har.

Ét tal kender vi dog, og det er antallet af dødsfald blandt narkomaner. Det ligger forfærdende højt. Ministerens redegørelse oplyser, at antallet af dødsfald godt nok er faldet siden 1980, men jeg synes nu nok, det ligger alt, alt for højt. Det har vist en generel stigning fra 6 dødsfald i 1968, indtil det toppede i 1980 med 165 dødsfald og nu er faldet til 139 på årsbasis.

Det billede, der tegner sig i 1984 af de hårdt belastede narkomaner, er et billede af mennesker, der har været igennem talrige mislykkede traditionelle nedtrappingsforsøg. I de senere år er andelen af kvinder med børn steget inden for denne gruppe, og enhver kan sige sig selv – rapporten fra alkohol- og narkotikarådets behandlingsudvalg bekræfter da også dette – at disse børn ikke blot får en meget dårlig start i livet. De vokser op under helt forfærdende forhold.

Ministeren nævner i sin redegørelse, at regeringen er imod frigivelse af hash, som ofte har været udgangspunkt for mange hårdt belastede narkomaner. Mon ikke den snak om frigivelse af hash for længst er forældet? Mon ikke alle har indset, at hash ikke blot er et modefænomen i en intellektuel gruppe, der igen kan frigøre sig fra misbrug, men for længst er blevet en stimulant i de socialt dårligt stillede miljøer, hvor det i talrige tilfælde har vist sig, at vejen til stærkere stoffer var meget kort?